

ROM

Et stort hvidt og orange skilt med en skildpadde på læner sig ud over fortovet: Il Tartarughino, restaurant og pianobar. ”Vi serverer også frokost hver dag”, står der på et mindre skilt i vinduet. Jeg er gået forbi flere gange, men først i dag passer tidspunktet med, at jeg også er sulten.

Jeg går ind i restauranten og bliver budt velkommen af en tjener i hvidt tøj. Han følger mig ind i lokaler, som også er indrettet helt i hvidt. Bænkene langs med væggene er polstret med hvidt læder. Ryglænene er så høje, at de udgør paneler, der nærmest ser ud som om, at de er presset fast til væggen af de store læderknapper. På endevæggen er der et meget stort spejl, der fordobler rummets kølige elegance. I et hjørne er en forgyldt gipsskulptur af en skildpadde placeret ovenpå et hvidt klaver.

Jeg er den eneste gæst i lokalet, får anvist et bord og udleveret et menukort. Jeg bestiller en salat og en flaske mineralvand. Tjenerne forlader rummet med min bestilling og efterlader mig med Dean Martin flydende ud af højtalerne. På vej ud til køkkenet stopper han op ved musikanlægget, kigger CD samlingen igennem og vælger et nyt stykke musik, inden han forsvinder. Musikken starter, mens jeg venter på maden: ABBAs greatest hits fylder rummet.

Efter at have serveret min mad trækker tjeneren sig høfligt tilbage til et hjørne af lokalet. Jeg spiser langsomt salaten, mens jeg diskret studerer mit eget spejlbillede på endevæggen : ”See that girl, watch that scene, she is the dancing queen....”